

Voldsom tilstrømning til Oxfordmøtet i Skiens kirke igår aftes.

Gripende vidnesbyrd fra gruppens medlemmer om hvorledes de fant veien til Guds rike.

Møtets leder, sogneprest Asbjørn Bakken, Siljan.

Skiens kirke var fylt til siste plass til det store Oxfordmøte igår aftes. Der var samlet ca. 1500 mennesker. Prost Seip ønsket forsamlingen og de, som skulde bære evangeliet frem for denne store forsamling her i aftens velkommen. Prosten talte derefter ut fra skriftstedet: «Om den herlige til kamp, som fredens evangelium gir». Det er intet annet enn fredens evangelium, som kan gjøre menneskene dyktige og lykkelige. Fredens evangelium er det glade budskap til menneskene om, at Gud er kjærlighet. Har du ikke merket det, du fredløse menneske, at først når du vet at du er i samklang med Gud — med tilværelsens evige opphav, først da blir du dyktig til å føre kampen mot de onde makter i verden. Så lenge du ikke har denne fred, er det heller ingen slagkraft hos dig. Når vi er Guds barn, kan vi virkelig ta kampen opp. Kjempende mennesker skal vi alle være i kamp mot de ødeleggende makter. Gud gi, at de, som skal bære vidnesbyrdene frem her i aftens for den store skare, at de må være rustet med fredens evangelium og å føre den kamp, som fredens evangelium gjør oss dyktige til. Prosten opplyste tilslutt, at han gjerne også vilde være tilstede ved de andre Oxfordmøter, som skal holdes i kirken, men han blev dessverre forhindret fra dette på grunn av bortreise.

Den nye sogneprest til Siljan, Asbjørn Bakken overtok derefter på Oxfordgruppens vegne ledelsen av møtet. Man sang først stående: «Alltid freidig, når du går,» hvorefter sogneprest Bakken hilste forsamlingen velkommen til samværet, idet han uttalte: Vi skal ikveld lytte til noen vidnesbyrd av noen ganske enkle og almindelige mennesker, som har op-

levet noe av det, som Gud kan gjøre for dem.

Jeg vil be dere på forhånd vise dem litt ekstra kjærlighet, så det går an å komme i kontakt med dere. Vi skal nu begynne med en, som ikke har vært personlig kristen før, men som nu har funnet sin Gud. Sognepresten overlot derefter ordet til

Trygve Bruun, Sandefjord, som avga et lengere vidnesbyrd om, hvorledes han blev omvendt. Jeg vilde absolutt ikke bli noen kristen, sa han. Jeg mente, at kristendommen bare var for gamle og syke folk. Jeg så kristendommen, som noe, som gjorde livet innholdsløst, kjedelig og tomt.

Og jeg var kommet langt ned.

Jeg var familiens sorte får, blev sendt til Amerika,

kom senere tilbake igjen, men jeg blev ikke noe bedre menneske og så måtte jeg reise igjen. Etter flere års opphold i Mexico, kom jeg så tilbake igjen og gledet mig til å treffe gamle venner, men opdaget da, at jeg ingen hadde. Det var på grunn av min opførsel fra tidligere år, at jeg nu blev helt isolert. Man kunde ikke stole på mig. Jeg hadde tidligere vært uærlig i pengesaker. Jeg mistet ikke bare venner, men også min familie. Jeg forsøkte å reise mig, men det gikk ikke. Men tilslutt slo en tanke i mig, Mon tro om ikke kristendommen kunde hjelpe mig. Og tilslutt møtte jeg da noen mennesker, som hjalp mig til å se mig selv, slik som Gud ser mig. Og jeg sa:

Her står jeg Jesus. Ta imot mig. Gjør med mig, som du vil.

Jeg fikk da oppleve at Kristi forsoning ikke bare var et vakkert eventyr, men en virkelig realitet. Jeg fikk også se, at kristendommen ikke var innholdsløs og kjedelig, men mitt liv blev fylt med jubel og glede, så jeg ikke vil bytte det for alt i verden, sluttet han sitt vidnesbyrd med.

Sognepresten Bakken: Vi gleder oss oved å høre om de mennesker, som har funnet frem til sin Gud efter å ha levet i verden uten glede og håp. Vi gleder oss også over at våre kirker ikke skal være noen museumsskirker, men et Herrens hus, hvor mennesker skal fortelle, hvad Gud har utrettet for dem.

Elektroingeniør Erling Lycke var neste taler. Inntil for 3 år siden hadde han levet et ganske almindelig liv. påsett sitt arbeide, men han følte allikevel, at det var noe som likesom manglet. Han kom da sammen med noen mennesker, som han syntes hadde fått tak i noe han ikke forstod sig på. Jeg hadde levet fullstendig uten ansvar, sa han, men så fikk jeg tak i noen mennesker, som jeg fikk se, hadde et an-

svar for det som skjedde i verden. Og efter dette samvær skjedde det merkelige, at Gud kunde fortelle, hvad der var i veien med mig.

Jeg fikk se min urenhet og uærlighet i tanke og sinn og fikk gjort opp med alt dette,

så jeg ikke hadde noe utestående med noen. Gud gav mig en annen natur. Jeg fikk seier på områder, hvor jeg trodde var umulig å seire. Han sluttet med å fortelle historien om «gutten med verdenskartet». En far hadde en 4 å 5 årig sønn, som var så svært til å spørre og opholde ham, så han omtrent ikke kunde få fred for ham. Tilslutt kjøpte han et stort verdenskart til ham, klippet det opp i forskjellige dele, og bad ham sette det sammen og få verdenskartet i orden igjen. En kort tid efter møtte gutten opp med et fullt riktig verdenskart. Men hvordan har du da klart dette?, sa faren. Jo, svarte den lille gutt. På baksiden av kartet var der en mann

da jeg fikk bragt mannen i orden fikk jeg også kartet i orden.

Sognepresten Bakken supplerte også dette vidnesbyrd med en kort tale og gav så ordet til en av Oxfordgruppens damer.

En tidligere Skiensdame på prekestolen.

Fru Fanny Bang, Stabæk besteg nu prekestolen. (Hun er en datter av brukseier H. C. Hansen Skien). Fruen opplyste, at hun var født i Skien, hadde i sin barndom og ungdom gått i denne kirke sammen med sin far, som hadde sin fast plass i kirken. Hun blev gift for 17 år siden, og flyttet da fra Skien. På en meget gripende måte fortalte hun derefter om hvorledes hun fant den rette Guds vei. Hun hadde en snild god mann og tre piker, og det var henne snærmeste nabo, som løste opp tvilen hos henne. Og ved alt det nye, som kom inn i mitt hjem ved min forbindelse med Oxfordbevegelsen fant også min mann veien til Kristus, sa hun.

Fru Anna Jørstad, Snarøen fortalte derefter om sitt levnetsløp. Sammen med sin mann bodde hun mange år i Oslo, men så bygget de sig et hus ute på Snarøen. Og da dette hus stod ferdig, kom Gud inn i vårt liv. Jeg bad Gud ta bolig i dette hus. Og det gjorde han. Nu har vi innrettet en søndagsskole for barna derute i min bolig. Og vi har også et bønnekammer og bibelrum. «Jeg er kommet til en sann tro på alt det som Gud har gitt oss til å seire på». Og han, som har begynt en god gjerning i Eder, skal fullbyrde den, inntil Jesu Kristi dag kommer.

Sognepresten Bakken: Det er på denne enkle måte, at vi tror, Guds rike kommer.

Søk først Guds rike og Hans rettferdighet, da skal alt gis Eder.

Student Otto Riinan fra Lofoten var neste taler. Han uttalte, at han gledet sig å komme til Skien og håpet å lære mange å kjenne her. Han opplyste at han var 22 år gammel og da han for 4 år siden forsøkte å bli en sann kristen. Han fant tilværelsen håpløs og syntes, han ikke hadde noe å leve for. Men så bestemte han sig for å bli en kristen, blev ført inn i det kristelige arbeide, begynte å følge Jesus og gjøre hans vilje. Jeg fikk da den kraft og frimodighet, troen og gle-

den som jeg hadde manglet. Nu har jeg gitt hele mitt liv til Kristus. Jeg tror, at Gudsriket skal komme. Jeg tror,

at Gud virkelig kan komme til å styre Norge.

Jeg kjenner en mases forretningsfolk som har latt Gud styre sine forretninger. Og disse har funnet at Han styrer svært godt. Han har også styrt mitt studium. Gud kan forvandle verden, hvis han kan få virke helt uhindret gjennom mennesker som overgir sig til ham uten forbehold.

Vera Bruun Hansen, Sandefjord, stod nu op og vidnet: Da jeg var 23 år gammel, mistet jeg begge mine foreldre. Jeg var gift og hadde to barn

og kom ut i hårdt vær.

Alt begynte likesom å ramle for mig. Jeg var ulykkelig, men fortalte det ikke til noen, men holdt det for mig selv. Jeg trodde, at en eller annen dag måtte det skje noe med mig. Og

Oxford-gruppen ble den hånd, som Gud rakte ut til mig.

Jeg fikk se, hvilket dårlig menneske jeg var både som mor og hustru. Men jeg fikk føle kraften til å ta op kampen for å rette på mine feil. Og jeg fikk kraft til å leve. Nu vet jeg, at Gud greier alle ting, når han leder mitt liv.

Arne Åsland, Skien,

avla derefter et gripende vidnesbyrd. Jeg tro, sa han, at Gud har en mening med mitt liv, at han kan bruke mig til et arbeide. Gud har noe å gjøre med alt mulig, enten det gjel-der forretninger, politikk eller hjemmene. Jeg sa hjemme, at jeg hadde gitt mitt liv til Gud, og at jeg hadde latt Gud gjennomstrømme mig. Jeg har hver dag en stille stund med Gud. Jeg snakker med ham. Det gjelder å få Gud med i praksis og ikke bare i tankene.

En nybrottsman fra Rauland, som vidner.

Derefter talte en Telemarking — nybrottsmann Ekre fra Rauland. Han snakket så lavt at det var vanskelig å høre, hvorefter sogneprest

II
Skiens kirke

Bakken måtte gi et kort resume av hans tale. Han oplyste at han lenge trodde, at han bar på en slags sykdom, men det var ingen vanlig sykdom. Det var synden, som tynget hans liv under arbeidet. Han gikk så til presten i Rauland og fortalte, hvad som tynget ham. Og han blev så omvendt til Gud. Det næste han gjorde var å gå hjem til sin kone og sine barn og fortelle hvad det var hendt ham. Og der blev glede og fryd i dette hjem.

Tilslutt var det gripende taler av sogneprest Godal, Rauland og møtets leder, sogneprest Bakken. Siljan, som begge fortalte om sine levnetsløp og hvorledes de kom i forbindelse med Oxfordgruppen.

Sognepr. Bakken avsluttet det høitidelige møte med å henstille til forsamlingen å ha en stille stund sammen, så Gud kunde tale til hver enkelt. Tilslutt reiste forsamlingen sig og bad «Fader vår» saramen.